

N:o 102.

Toinen Saarna Kahdentenkymmenentenä Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Matt. 22: 1–14.

Tämä evankeliumi samoin kuin sen epistolakin varoittaa varsin vakavasti hyvin käytämäään evankeliumin aikaa; siinä on myöskin hirmuinen uhkaus siitä kauhistuttavasta rangaistuksesta, joka on kohtaava sekä suruttomia, kopeita sydämiä, jotka tämän armorikkaan ajan ylönkatsovat ja evankeliumin saarnaava vainoovat, että myöskin niitä vääriä, kevytmielisiä henkiä, jotka evankeliumin ja Kristuksen nimellä itsensä ulkonaisesti kunnistavat, mutta joilla ei kuitenkaan ole täysi tosi mielessä. Tässä kuvataan ja näytetään myöskin sievästi, minkälainen se joukko on, jota Jumalan kansaksi eli seurakunnaksi sanotaan ja jolla hänen sanansa on maan päällä, sekä minkälainen sen järjestys on sekä sisälliseen olemukseen että ulkonaiseen muotoon katsoen.

Ensiksi kuvaa hän kristikuntansa niin, että sanoo sitä sen hallintoonsa nähden taivaan valtakunnaksi, osoittaaksensa, että hän evankeliuminsa sanalla on kutsunut ja valinnut itsellensä maan päällä kansan, jonka hallinto ei kuitenkaan ole sellainen ja niin järjestetty kuin ulkonainen ja maallinen, jolla on ruumiillinen herraus, valta, rikkaus ja hallitus, ja joka valvoo ulkonaista, maallista vanhurskautta, kuria, suojaa ja rauhaa y. m. Sillä tämä kaikki on jo entisestään tarkasti järjestetty ja ihminen on saanut käskyn ja hänellä on luonnonomainen taipumuskin hallitsemaan tässä elämässä parhaan taitonsa jälkeen. Kuitenkin on tämäkin synty niin turmellut ja heikonta-

nut, ettei tämä luonnista kuin sen luonnistaa pitäisi, vaan on se kurja, surkea, heikko hallinto, yhtä heikko ja katoovainen kuin tämä matosäkki, joka ei paraimmassakaan tapauksessa kauvemmin kestä kuin ruumiin voimat riittävät.

Mutta paitsi tätä on Jumala itseänsä varten järjestänyt ja perustanut oman jumalallisen hallituksen. Tämän tehtyään on hän pohjattomasta armosta ilmoittanut itsensä ja antanut sanansa sitä varten, että valmistaisi ja kokoisi itselleen kansan, jonka hän lunastaisi vihansa alta, ijankaikkisesta kuolemasta ja synnistä, jonka kautta se oli tällaiseen surkeuteen langennut ja joutunut kykenemättömäksi itseään siitä auttamaan millään ihmisviisaudella, neuvolla tai voimalla, ja opettaisi oikein tuntemaan hyvän tekijäänsä ja ijankaikkisesti häntä kiittämään ja ylistämään.

Tätä nyt sanoo Kristus taivaan valtakunnaksi, jossa hän ei hallitse ruumiillisella tavalla eikä jakele tämän elämän lahjoja, vaan hän on perustanut ja rakentanut ijankaikkisen katoomattoman valtakunnan ja se alkaa maan päällä uskon kautta, jolla me saamme omaksemme nämä ijankaikkiset tavarat, syntein anteeksiantamuksen, Pyhän Hengen lohdutuksen, voiman ja uudistuksen, voiton ja pelastuksen perkeleen, kuoleman ja helvetin vallasta, ja vihdoin ijankaikkisen elämän ruumiin ja sielun puolesta, se on: ijankaikkisen yhteyden ja riemun Jumalan kanssa.

Tuollaista jumalallista valtakuntaa hallitaan, rakennetaan, suojellaan, edistetään ja ylläpidetään ainoastaan ulkonaisella sanan ja sakramenttien viralla, jonka kautta Pyhä Henki voimallisesti vaikuttaa sydämessä, kuten siitä usein on puhuttu.

Mutta mitä suloisimmin ja lohdullisimmin kuvaa sen tässä meille Herra Kristus siten, että vertaa sen itse kuninkaallisiin häihin, joissa kuninkaan pojalle annetaan morsian ja kaikki on täynnä suurinta riemua ja kunniaa ja joihin häihin ja pitoihin monta kutsutaan. Kaikista niistä vertauksista ja kuvauksista, joilla Jumala tätä Kristuksen valtakuntaa koettaa meille havainnolliseksi tehdä, on tämä kuva erinomaisen sattuva ja suloinen, sillä kristikuntaa eli kristittyjen säätyä sanotaan tässä häiksi eli avioliitoksi, jossa Jumala itse on valinnut pojallensa maan päällä seurakunnan, jonka tämä taasen on omaksi morsiamekseen ottanut. Jumala siis tässä oman elämämme ja kokemuksemme perusteella tahtoo selittää ja osoittaa ikäänkuin peilissä, mitä meillä Kristuksessa on; hän tahtoo tuon maailman yleisimmän säädyn avulla, jossa me olemme syntyneet ja kasvaneet ja itse elämme, laatia jokapäiväisen saarnan ja kehoituksen, että aina muistaisimme ja ajattelisimme tätä suurta salaisuutta, joksi P. Paavali Efes. 5: 32 sitä sanoo. Sillä Jumalan asettama miehen ja vaimon avioelämä on jalo, suloinen ja ihmeellinen merkki, ja silmin nähtävä, kuitenkin hengellinen kuva, joka osoittaa ja antaa meidän aavistaa jotain erinomaista, ylevää ja suurta ihmisjärjelle salattua ja käsittämättöntä, nimittäin Kristuksen ja hänen seurakuntansa keskinäistä väliä.

Jos, näet, aviosääty on nimensä arvoinen ja sitä voidaan oikiaksi avioelämäksi sanoa, jossa mies ja vaimo rakkaudessa elävät, niin tuo se mukanaan ensiksikin molemminpuolisen luottamuksen, niinkuin Salomo, Sananl.

31: 11, hurskaasta vaimoa ylistäessään m. m. hänestä kerskaa, **että hänen miehensä sydän uskaltaa häneen (confidit in ea cor viri)**. Se on: mies uskoo hänelle elonsa ja elämänsä, rahansa, tavaransa ja kunniansa. Samoin myöskin toisaalta vaimon sydän on liittynyt miehensä, joka on hänen korkein ja kallein aarteensa maan päällä, sillä hän tietää hänessä olevan omankin kunniansa, turvansa ja apunsa kaikissa hädissä.

Näin aivan yksimielistä, yhdenlaista ja ijankaikkista sydämen luottamusta ei ole muiden henkilöiden eikä säätyjen välillä, ei herran ja palvelijan, emännän ja piian, eikä edes vanhempien ja lasten välillä. Ei heissä ole rakkaus näin yhdenlainen, väkevä eikä täydellinen toisiaan kohtaan, sillä heidän liittonsa ei ole ijankaikkinen, jommoiseksi Jumala on aviosäädyn säätänyt, kuten 1 Moos. 2: 24 sanotaan: **Miehen pitää luopuman isästänsä ja äidistänsä ja vaimoonsa sidottu oleman.**

Sellaista rakkaudesta ja sydämellisestä luottamuksesta seuraa myöskin yhtenäisyys kaikessa, mitä heillä keskenään on tai mitä heille kummallekin hyvää tai pahaa tapahtuu. Molempain täytyy kaikki pitää omanaan ja auttaa toista hyvyydellään, uhrata ja jakaa kaikki keskenään, sekä kärsimykset että menestykset, sekä ilo että murhe, aina kuinka toiselle hyvin tai pahoin käy.

Tässä on vertaus ja kuvaus siitä suuresta, salaisesta ja ihmeellisestä yhdistyksestä Kristuksen ja hänen seurakuntansa välillä, jonka jäseniä ovat kaikki, jotka häneen uskovat, ja jotka, kuten P. Paavali Efes. 5: 30 sanoo, **ovat hänen lihastansa ja luistansa**, niinkuin luomisessa vaimo otettiin miehestä. Täytyyhän Jumalalla olla suuri, tutkimaton ja sanomaton rakkaus meitä kohtaan, kun jumalallinen luonto niin yhdistyy meidän kanssamme ja vajoo meidän lihaamme ja vereemme, että Jumalan Poika tulee totisesti yhdeksi lihaksi ja vereksi

meidän kanssamme ja niin ylevästi meitä kohtelee, ettei tahdo ainoastaan olla veljemme vaan myöskin ylkämme, joka meille jakaa ja antaa omaksi kaiken jumalallisen tavaransa, viisautensa, vanhurskautensa, elämänsä, voimansa ja valtansa, jotta me hänen kauttansa **Jumalankin luonnosta osallisiksi tulisimme**, kuten 2 Piet. 1: 4 lausuu.

Hän tahtoo meidät myöskin uskomaan, että olemme asetetut tällaiseen kunniaan ja rikkauteen, niin että me iloisesti ja lohdullisesti panisimme turvamme tähän Herraan, niinkuin morsian iloitsee ylkänsä rikkaudesta ja kunniaasta. Näin on siis kristikunta emäntä ja keisarinna taivaassa ja maan päällä. Sillä hän on sellaisen Jumalan morsian, joka on kaikkein luontokappalten Herra ja Korkeimmalla tavalla asettaa hänet synnin, kuoleman, perkeleen ja helvetin herraksi ja valtiaaksi.

Katsos, tätä osoittaa hän meille häitten eli aviosäädyn tutussa kuvassa, jossa näemme hurskasten aviopuolisoiden rakkauden ja uskollisuuden; näemme myös näistä häistä sulhon ja morsiamen ilon ja onnen. Siitä tulee meidän oppia pitämään totena ja uskomaan se, että Kristuksella totisesti on tuollainen sydän ja mieli morsiantansa seurakuntaa kohtaan; vieläpä on hänen rakkautensa, uskollisuutensa ja armonsa paljoa suurempi. Tämän osoittaa hän meille julkisesti evankeliuminsa sanalla ja pyhällä Hengellä, jonka antaa seurakunnallensa. Näin panee hän toimeen nämä suloiset riemulliset häät, joissa hän kihlaa morsiamen itselleen, ottaa hänen tykönsä sekä, puhuaksemme lapsellisella ja inhimillisellä tavallamme, vie hänet tanssiin käsivarrellensa ottaen rumpujen ja torvien soudessa. Vielä sitten hän kunnioittaa ja koristaa morsiamensa kaikella kauneudellaan, joka on syntein pois pyyhkiminen ja peseminen, vanhurskaus, Pyhän hengen lahjoittaminen, jumalallinen valkeus, ymmärrys, voima ja kaik-

kinaiset lahjat, joita tulevaiseen elämään tarvitaan. Nämät ovat toisenlaisia renkaita, vitjoja, sormuksia, sametteja, silkkejä, jalokiviä, koruja ja helyjä kuin nämä maalliset, jotka ovat ainoastaan heijastus näistä taivaallisista tavaroista.

Missä tahansa siis näet sulhon ja morsiamen kaunistettuna ja kuulet hääriemua, avaa siinä silmäsi ja sydämesi ja katso, mitä sinulle osoittaa ja näyttää rakas Herrasi Kristus, joka sinulle rakkaalle morsiamellensa ja elävälle jäsenellensä, jos uskot häneen, on valmistanut loistavat kuninkaalliset häät, joissa vallitsee ijankaikkinen riemu, hauskuus, laulu ja hyppy, ijankaikkinen kaunistus ja kaiken rikkauden ja hyvyyden täydellisyys.

Tästä syystä pitää sinussakin kasvaman ja lisääntymän sydämellisen luottamuksen häntä kohtaan, sillä hän on sanomattoman sydämellisestä rakkaudesta kutsunut ja valinnut sinun kasteen kautta tähän yhteyteen ja pelastaaksensa sinut ijankaikkisesta kuolemasta ja saatanan vallasta ottanut sinun omaksensa sekä uhrannut tähtesi henkensä ja elämänsä ja kaikki, mitä hänellä on. Vieläpä on hän niin kokonaan omasi, että saatat lohdullisesti ja iloisesti kerskata ei ainoastaan hänen teoistaan ja lahjoistaan vaan myöskin hänestä itsestään niinkuin omastasi. Samoin kuin morsian iloisella luottamuksella turvaa sulhoonsa ja pitää ylkänsä sydämen omana sydämenään, samoin täytyy sinunkin sydämesi pohjasta uskaltaa Kristuksen rakkauteen ja järkähtämättä luottaa siihen, että hänellä on aivan sama mieli sinua kohtaan kuin on omalla sydämelläsikin.

Mutta tässä panee nyt vastaan, ja ylönmäärin kovasti, vanha Aadamimme, se on: liha ja veri, sokeus ja tykkänään paatunut kovuus, joka ei anna meidän tuollaista nähdä eikä uskoa, varsinkin kun me itsekkin tässä kurjassa elämässä silmillä ja aistimilla toisin näemme ja tunnemme. Näkeehän ja ymmär-

tään järkikin sen hyvästi, että sillä häissä ja morsiusrakkaudessa on suloinen ja iloinen kuva ja salliikin mielellään Kristusta sanottavan ihanaksi, jaloksi, hurskaaksi ja uskolliseksi yljäksi ja hänen kirkkoaan suloiseksi, autuaaksi morsiameksi, mutta kun jokaisen pitäisi puolestaan uskoman, että hänkin on kristitty ja jäsen tässä ruumiissa sekä että Kristuksella on tuollainen sydän ja rakkaus häntä kohtaan, niin siihen se ei tahdo myöntyä. Siitä seuraa, etten näe itsessäni tuota ääretöntä kunniaa, vaan sen sijaan suurta heikkoutta ja kelvottomuutta ja että tunnen pelkkää surua, raskasta mieltä ja kaikenlaista kärsimystä ja lisäksi vielä kuoleman ja haudan matojen itseäni jäytävän.

Tätä vastustaaksesi tulee sinun oppia uskomaan se sana, jonka Kristus itse sinulle lausuu ja jota Jumala käskee uskomaan todeksi, ellet tahdo tehdä hänestä valehtelijaa; omista tunteistasi et saa välittää. Jos nimittäin tahdot uskoa, niin et saa riippua omien ajatustesi tai tunteittesi väitteissä vaan siinä, mitä Jumalan sana sanoo, vaikka siitä kuinkakin vähän tuntisit. Jos siis olet sellainen ihminen, joka tuntee hätänsä ja surkeutensa, ja jos haluat sydämestäsi tulla osalliseksi tästä lohdutuksesta ja Kristuksen rakkaudesta, niin käännä korvasi ja silmäsi Kristuksen puoleen. Tarku tähän lohdulliseen kuvaan, jonka hän sinulle näyttää ja jolla hän ilmaisee tahtovansa, että sinun pitäisi hänet sellaiseksi uskoman ja tunteman, jonka sydämessä vallitsee paljoa hellempi rakkaus ja uskollisuus sinua kohtaan kuin kenessäkään sulhossa rakastettuun morsiamensa. Sitten pyytää hän sinulta vuorotasi sellaista sydämellistä luottamusta ja iloa itseänsä kohtaan, ja tulisikin sen olla sinussa paljoa suuremman kuin yhdelläkään morsiamella ylkäänsä.

Syytä on siis sinulla tässä nuhdella itseäsi uskottomuudesta ja sanoa: Katsos, jos kerran

morsiusrakkaus voi herättää näin sydämellisen luottamuksen ja ilon morsiamen ja yljän välillä, joka kuitenkin on pientä ja katoovaista, miksi en minä paljoa enemmän iloitsisi hurskaasta ja uskollisesta Vapahtajastani Kristuksesta, joka on itsensä antanut edestäni ja minulle kokonaan omaksi? Voi kuitenkin sinua, sinä häpeällinen epäusko, joka estät minun sydäntäni olemasta tässä naurua ja ijan-kaikkista riemua täynnä! Kuulenhan ja tiedänhän minä kuitenkin, että hän sanassansa vakuuttaa tahtovansa olla rakas ylkäni. Eikö minun pitäisi tästä toisin ja ylevämmin riemuita ja kiinnittää myöskin silmäni, ajatukseni, sydämeni ja koko elämäni rakkaaseen Vapahtajaani kiinteämmin kuin kukaan morsian ylkäänsä? Ken on siveä ja oikea morsian hän ei näe eikä kuule mitään rakkaampaa kuin omaa puolisoansa, sillä vaikka hän ei näkisikään häntä aina luonaan, ajattelee hän kuitenkin aina häntä sydämessään eikä voi muuta kuin häntä muistella.

Mutta, kuten olen sanonut, se on meidän oma vanha Aadammimme, tuo turmeltu luonto, joka ei salli sydämen käsittää tuollaista tunteista, iloa ja lohdutusta. Sen vuoksi se onkin ja pysyy, kuten P. Paavali Efes. 5: 32 sitä nimittää, **salaisuutena**, salaisena, syvänä, kätkeä, käsittämättömänä, mutta kuitenkin suurena, ylevänä, ihmeellisenä asiana ei ainoastaan sokealle, mielettömälle maailmalle, joka ei vähääkään voi tätä jumalallista asiata käsittää eikä ymmärtää, vaan myöskin rakkaalle apostoleille ja suurille kristityille, joilla heilläkin on siinä kyllin uskosta ja oppimista, sillä heidänkin täytyy itsestään sanoa, että vaikka kuinkakin kauvan sitä harjoittaisivat, saarnaisivat ja tutkistelisivat, niin pysyy se heillekin salaisuutena tässä elämässä.

P. Paavali itsekin valittaa nimittäin usein, ettei se hänen lihansa ja verensä tähden vaikuta hänessä niin voimallisesti kuin sen pitäisi

vaikuttaa, jos se niin täydellisesti ymmärrettäisiin ja käsitettäisiin kuin pitäisi. Sillä ei hän eikä muutkaan pyhät silloin enää olisi olleet niin ahdistettuja ja murheellisia, peljästyneitä, kuin hän usein oli ja kuin myöskin profeetta Daavid monessa psalmissa valittaa, vaan olisi heidän sydämensä ollut sulan riemun vallassa. Mutta se oli heillekin säästetty tulevaan elämään, jossa he saavat nähdä sen peittämättömänä ja kirkkaana ja täynnä riemua ijankaikkisesti elää. Täällä pysyy se ainoastaan salaisena, kätkeytyneenä, hengellisenä hääjuhlanä, jota ei silmillä nähdä eikä järjellä käsitellä, vaan jonka ainoastaan usko käsittää, sillä se pitää kiinni pelkämästä kuulemastaan sanasta, vaikka se vastahakoisen lihan tähden heikosti sen ymmärtääkin.

Onhan järjelle niin aivan outoa, että se siitä oikein säikähtääkin, kun sen pitäisi asian suuruutta ajatella. Minä puhun nyt vielä kristityistä, sillä noita toisia ei tässä lukuun oteta, jotka pitävät kokonaan mahdottomana, jopa pelkkänä hupsuutenakin ja satuna, kun kuulevat Jumalata sanottavan ihmisten yljäksi. Mutta kristittyjenkin, jotka alkavat uskoa, täytyy peljestyä sen suuruutta ja ihmetellen sanoa: Rakas Jumala, kuinka uskallan niin korkealle astua, että kerskaisin itseäni Jumalan morsiameksi ja Jumalan poikaa yljäksi? Kuinka tulen minä kurja haiseva matosäkki niin suureen kunniaan, johon eivät taivaan enkelitkään päässeet, että nimittäin ijankaikkinen majesteetti suvaitsee niin syvälle vajota minun kurjaan lihaani ja vereeni ja niin läheisesti minuun yhdistyä, että tahtoo olla yksi ruumiskin minun kanssani? Minähän olen aivan kiireestä kantapähän asti täpö täynnä saastaisuutta, paisumia, ajoksia, spitaalia, syntiä ja löyhkää Jumalan edessä. Kuinka voidaan minua sanoa tuon korkean, ijankaikkisen, mahtavan Majesteetin morsiameksi ja häntä yhdeksi lihaksi minun kanssani?

Mutta kuulethan selvään, että tämä on hänen tahtonsa. Minä tahdon, sanoo hän Efes. 5: 25, 26, 27, valmistaa ja **saattaa itselleni** morsiamen, joka on minun **seurakuntani, jonka pitää oleman kunniallisen** siitä kunniasta, joka minulla itselläni on, **ja jolla ei saastaisuutta eikä ryppyjä ole, vaan on pyhä ja laittamaton**, jommainen itsekkin olen. Ei hän puhu sellaisesta morsiamesta, jonka löytää puhtaana, pyhänä, nuhteettomana, ilman mitään tahraa, sillä sellaista ei hän olisi voinut etsiä maan päältä vaan enkeleinsä keskuudesta. Mutta hän onkin ilmoittanut itsensä sanansaan ihmisille, tietysti ei tämän elämän tähden, vaan että he häntä ijankaikkisesti ylistäisivät. Siis täytyy hänellä olla mielessä joku suurempi tarkoitus heihin nähden. Tuo suuri salaisuus on nyt se, ettei hän ota päällensä enkelein luontoa, vaan tahtoo yhdistyä ihmisluontoon.

Silloinpa hän ei löydäkkään muuta kuin turmeltuneen, saastaisen, häpeällisen, kirotun perkeleen morsiamen, joka on tullut uskottomaksi Jumalalleen, Herralleen ja Luojalleen ja joutunut hänen ijankaikkisen vihansa ja kirouksensa alaiseksi. Ennen kuin hän nyt tästä saa itselleen morsiamen ja seurakunnan, jonka myöskin täytyy tietysti olla puhdas ja pyhä, sillä eihän muuten voi mikään yhteys tulla kysymykseen, niin täytyy hänen ensin osoittaa äärettömän rakkautensa siten, että puhtaudellaan ja pyhyydellään peittää morsiamen synnin ja kirouksen ja näin hänen puhdistaa ja pyhittää. Tämän on hän tehnyt, sanoo P. Paavali Efes. 5: 25, 26, siten, että **on antanut itsensä ulos hänen edestänsä ja ostanut hänen edestänsä, että hän sen itsellensä pyhittäis;** lisäksi vielä on hän sen **puhdistanut ja pesnyt veden pesossa**, yhdistäen siihen sanan, jota kuullaan. Sillä samalla sanalla ja kasteella tekee hän hänet rakkaaksi morsiamekseen, josta kerskaa ja jonka tahtoo pidet-

tävän puhtaana synnistä. Jumalan vihasta ja perkeleen vallasta. Vielä enemmän tahtoo hän että itsekkin pitäisi itseänsä Jumalan Pojan rakkaana, ihanana, pyhänä, kunniallisena morsiamena.

Täällä ei huomaa yksikään, kuinka ääretömän suurta ja jaloa tapahtuu salaa ja hiljaisesti hänen sanansa, kasteen ja meidän uskomme kautta. Mutta kuitenkin saadaan täten se aikaan, että tuo pieni viheliäisten syntisten joukko, joka ei suuren saastaisuutensa tähden ansaitsisi, että Jumala kaukaakaan siihen katsoisi, tämän kylvyn ja peson kautta tulee puhtaaksi, kauniiksi ja pyhäksi, ja Jumalalle niin otolliseksi, että se kelpaa hänen rakkaan Poikansa morsiameksi ja hänen rakkaaksi tyttärekseen. Tämöistä puhdistusta, joka tässä elämässä pannaan alulle, pitkittää ja harjoittaa hän hänessä alati, kunnes morsian asetetaan hänen eteensä puhtaampana ja ihanampana kuin auringon hohde ja valkeus.

Senpä vuoksi täytyykin kristityn oppia tällaista uskomaan, ettei hän sitten enään pitäisi itseään sellaisena jommoinen hän on ensimmäisestä syntymisestäään, kun hän Aadamista syntyi, vaan sellaisena, miksi hän on Kristuksessa kutsuttu, häneen kastettu ja kaikkein uskovaisten kanssa häneen kihlattu ja yhdistetty, että hän hänessä pysyisi kiinni kuin yljässään, joka tällä uudensyntymisen pesolla ja Pyhän Hengen uudistuksella häntä kaunistaa ja puhdistamistaan puhdistaa häntä hänessä vielä jällellä olevasta saastaisuudesta aina siihen päivään asti, jona hän itse tahtoo seurakuntansa eteensä asettaa. Silloin on tämä ei ainoastaan tahraton ja saastaton, vaan myöskin aivan rypytön, aivan ihana, kaunis, sileä ja täydellinen niinkuin verevä nuorukainen.

Älä siis hämmästy, vaikka tunnetkin itsesi kokonaan mahdottomaksi ja saastaiseksi. Jos, näetkös, siihen katsot, niin unohdat ja ka-

dotat tämän lohduksen ja uskalluksen Kristukseen. Kuunnella tulee sinun hänen sanaansa, kun hän lausuu sinulle: Vaikka oletkin täynnä syntiä, kuolemata ja kirousta, on sinulla kuitenkin tässä minun vanhurskauteni ja elämäni, jonka olen sinun hyväksesi käyttänyt ja lahjoittanut. Jos sinä olet likainen ja saastainen, on sinulla tässä minun sanani ja kasteen peso, jolla sinun puhtaaksi virutan ja puhtaaksi julistan. Minä tahdon yhä edelleenkin sinua puhdistaa, kunnes sinä aivan kauniina ja puhtaana olet seisova minun ja kaikkein luontokappalten edessä.

Tätä hän ei puhu meille ainoastaan sanassa, vaan hän myöskin, ettei meillä olisi syytä valittaa kehoituksen ja saarnan puutetta, asettaa sen eteemme aivan monenlaisilla kuvauksilla ja vertauksilla aviorakkaudesta, jopa mieleemme johdattamalla ensimmäistä kiihkeätä lemme liekkiä morsiamen ja yljän välillä. Siitähän havaitsemme, kuinka kummankin sydän on toiseensa liittynyt ja kuinka kummallakin on riemunsa ja ilonsa toisestaan. Ei morsian silloin yhtään pelkää, että ylkä hänelle kärsimystä tai vahinkoa saattaisi tai häntä luotaan hylkäisi, vaan hän turvautuu sydämellisellä luottamuksella häneen eikä epäile hänen ottavan häntä käsivarrelleen, panevan kanssansa pöytään istumaan ja antavan kaiken omaisuutensa hänen omakseen. Ainakin tästä pitäisi meidän tuntea hänen sydämensä eikä häntä muuksi mieleemme kuvailla, kuin miksi hänet kuulemme ja näemme itsensä kuvaavan sekä omassa sanassaan että monenkaltaisissa vertauksissa ja merkeissä. Me emme saa syyttää muita kuin itseämme ja vanhaa Aadamiamme, joka estää meitä tästä suuresta ilosta.

Kylläpä olisi ihmisellä syytä suuttua itseensä ja toivottaa ainoastaan, että kuolema hänet täältä pian korjaisi, koska hän ei voi itseänsä tuntea eikä oikein muistaa ja nauttia

suurta tavaraansa, riemuaan ja autuuttaan, niinkuin hänen pitäisi. Se olisikin meille parasta, mutta tämän elämän kiusauksineen, risteineen ja kärsimyksineen täytyy olla kouluina, jossa aina ja joka päivä enemmän ja enemmän opimme tuntemaan, mitä Kristus on meissä ja me hänessä, ja jossa myöskin ahkeroitsemme häntä niin käsittääksemme, kuin hän on meidän perässämme juossut ja meidät käsittänyt, ja hiellään ja verellään meidät korjannut ja omaksemme ansainnut. Tässä elämässä olemme me kuitenkin liian heikkoja, hitaita ja laiskoja juoksemaan hänen perässänään.

Katsos, nämä ovat nuo loistavat, kuninkaalliset häät siinä valtakunnassa, jota Kristus nimittää taivaan valtakunnaksi. Niihin tulemme me, sekä kutsutut että kutsumattomat, juutalaiset ja pakanat, evankeliumin kautta joka on soinnut kaikessa maailmassa ikäänkuin torvilla ja rumpuilla, jotka Raamatun puhettavan mukaan merkitsevät yljän ja morsiamen ääntä, se on: juhlallista häähuutoa eli soitantoa ja helinää, joka hääilon merkinä julistaa jokaiselle hääriemua ja kutsuu pitoihin.

Mutta katsoppas edelleen, kuinka maailma käyttäytyy näitä häitä kohtaan ja kuinka se menettelee, kun sen pitäisi tulla tästä autuuden valtakunnasta osalliseksi. Äsken kuulimme, kuinka kristittyjenkin on vaikeata oman lihansa tähden kutsumusta todeksi uskoa, vaikka he kuitenkin pyrkivät tähän Jumalan valtakuntaan ja etsivät lohdutustaan Kristuksessa. Mutta nyt osoitetaan edelleen, kuinka tuo toinen, perkeleen vastustama valtakunta maailmassa, hänen keisarikuntansa, jota Kristus Joh. 12: 31 sanoo **maailman päämieheksi** ja P. Paavali Efes. 6: 12 **maailman herraksi**, taistelee Jumalan valtakuntaa vastaan yllyttäen ja kiihottaen ihmisiä, niin etteivät nämä ota vastaan eivätkä kuule tuota lohdullista ja iloista sanaa, joka puhuu häistä

ja ilosta Kristuksessa, vaan tietien tahtoen sen katsovat ylön ja asettuvat sitä vastustamaan, vaikka heitä pitoihin kutsutaan ja vaaditaan.

Tämä on sanottu erittäinkin Juudaan kansasta, jotka olivat noita ensin kutsuttuja vieraita, joiden luokse Jumala lähetti palvelijansa, ensin isät ja profeetat, sitten myöskin apostolit, rukoilemaan ja varoittamaan, etteivät laininlöisi autuutensa ja pelastuksensa aikaa. Mutta he eivät ainoastaan katsoneet ylön kutsua, vaan vielä ryhtyivät surmaamaankin sel-laista armoa tarjoovan Jumalan palvelijoita eivätkä tahtoneet kuulla eikä kärsiä, että näistä häistä heille puhuttiinkaan.

Nämä eivät olleet yhteistä, yksinkertaista rahvasta vaan kansan parhaita, viisaimpia, pyhimpiä miehiä, joilla oli paljoa korkeampia ja tarpeellisempia asioita toimitettavana, kuin että olisivat valmistautuneet häihin tulemaan ja ilmaista armoa vastaanottamaan sekä antaneet taivaaseen itseään auttaa. He osasivat muka itse paljoa paremmin hankkia sitä omalla kunniallisella elämällään, suurilla töillään, lakipyhyhdellään ja jumalanpalveluksellaan, josta kaikesta on laveammin puhuttu evankeliumissa suuresta ehtoollisesta (Luukk. 14: 18 ja seur.), sillä siinäkin oli puhe sellaisista, jotka tekosyitä hakien eivät tahtoneet tulla.

Näiden kaltaisia ovat nytkin vielä kaikki, joita evankeliumin kautta on kutsuttu uskoon ja Kristuksen tuntemiseen, vaan jotka sitä eivät tahdo kuulla eikä vastaanottaa. Semmoinen on tuo maailman suurin ja paras joukko, joka kuitenkin vaatii Jumalan ja kansan ja seurakunnan nimeä. Heilläkin on paljoa suuremmat ja tähdellisemmät asiat hoidettavana, sillä heidän täytyy pitää huolta kauniista, kuniakkaasta säädystään ja menostaan, jota sanovat kirkolliseksi vallaksi ja herraudeksi. He eivät tahdo tästä mitään kuulla eikä tietää, sillä he pitävät tätä luvallisen ja ikivanhan järjes-

tyksen häiritsemisenä ja muuttamisena j. n. e. Mitä enemmän heitä kehoitetaan evankeliumia kuulemaan, sitä vähemmin he tahtovat sitä kuulla ja sitä katkerammin he sitä vainoovat, niinkuin aina maailmassa saadaan nähdä.

No niin! Näin nyt kunnioitetaan Kuningasta ja Herraa hänen häpäivänään! Näin nyt kiitetään hänen suurta armoansa ja hyvää työtään, johon hän ihmisiä kutsuu ja mahdollisesti tekee, jos he vaan itse tahtoisivat lukea itseänsä mahdolliseksi ijankaikkiseen elämään, kuten P. Paavali Ap. Tek. 13: 46 sanoo. Mutta mitä he näin tekemällä päällensä tuottavat, sen on Kristus heille tässä jo edeltäpäin julistanut; he ovat itse saaneet kokea ja omilla silmillänsä nähdä, ettei hän ole heille mitään valhejuttua puhunut, vaan kaikki on käynyt täysin toteen: kuningas on lähettänyt sotajoukkonsa ja ne murhamiehet tappanut. Vahvistaapa sen lähes yhdeksäntoista vuosisatainen kokemus, että tämä tuomio on pitänyt paikkansa ja että viha on vihdoinkin heidän päällensä tullut, ja heidän täytyy perikadossansa pysyä. Hän todistaa itse ettei ole vielä koskaan sitä katunut, sillä hän sanoo heti palvelijoillensa: **Häät tosin ovat valmistetut, mutta kutsutut ei olleet mahdolliset.**

Siinä on hirvuisen kuva ja esimerkki toisillekin ylönkatsojille ja vainoojille siitä vihasta, joka lopullisesti on tuleva heidän päällensä ja siitä rangaistuksesta, jolla hän tahtoo heidätkin perin pohjin hävittää, koska he eivät ole tahtoneet näistä häistä osallisiksi tulla eikä niitä nauttia. Näin on tapahtunut Kreikalle ja Roomalle ja sama kohtalo on perivä meidänkin pilkkaajat ja vainoojat, ellei viimeinen päivä ennen tulla jymähdä.

No nämä nyt saavat sellaisen tuomion kuin tahtovatkin. Mutta että Kristuksella siitä huolimatta olisi väkeä häissänsä, niin täytyy palvelijain aina vaan pitkittää saarnaamistaan, käskeä ja kutsua pitoihin kaikki, jotka löytä-

vät, kunnes saavat vieraita pöydät täyteen. Siinä ei ole suuria, pyhiä, mahtavia joita ensin oli kutsuttu vaan jotka eivät tahtoneet tulla, vaan köyhiä, raajarikkoja, ontuvia, kuten hän toisessa paikassa sanoo; se on: pakanoita, joita ei Jumalan kansan joukkoon ole luettu ja joilla ei ole yhtään mitään kerskattavaa, vaan joiden täytyy iloita, että saavat näihin häihin tulla.

Mutta tässä pöydässä istuvassa joukossa on yksi roistokin, jonka kuningas vieraita tarkastellessaan heti tuntee ja tuomitsee, sillä hänellä ei ole häävaatteita eikä hän ole tullut häitä kunnioittamaan vaan häpäisee yljän ja Herran, joka hänet on kutsunut. Hän on niitä, jotka myöskin tahtovat oikeeksi kristityksi kutsuttaa, kuulevat evankeliumia, ovat ulkonaisesti oikean kirkon yhteydessä ja teeskentelevät ihmisten edessä, kuin paljonkin evankeliumista pitäisivät, vaikka siinä ei mitään totuutta ole.

Näin osoittaa Kristus, minkälaista joukkoa maan päällä seurakunnaksi sanotaan; ei nimittäin niitä, jotka Jumalan sanaa ja hänen evankeliuminsa palvelijoita vainoovat. Nämä hän ovat hänen lopullisen tuomionsa kautta jo kokonansa siitä pois suljetut ja erotetut, jopa ovat itse itsensä siitä irti reväisseet julkisella menetyksellensä, jonka itsekkin myöntävät, etteivät he tahdo ottaa vastaan eikä kärsiä tätä evankeliumin saarnaa, eikä heitä sen vuoksi voida pitää kristittyjen ohella seurakunnan jäsenenä, koska heillä ei ole samaa oppia eikä uskoa, vaan vainovat näitä. Yhtä vähän julkisia pakanoitakaan, turkkilaisia ja juutalaisia, voidaan pitää seurakuntana tai sen jäsenenä.

Tämmöinen tuomio täytyy meidänkin nyt langettaa vainoojistamme ja evankeliumin pilkkaajista, paavista ja hänen joukostaan ja kokonaan eritä heistä, sillä he eivät kuulu Kristuksen kirkkoon, vaan ovat oman tuomionsa mukaan kirottu, jonka he silläkin

osoittavat, että ovat meidät kirottuina ja poisleikattuina joukostaan pois viskanneet.

Mutta kirkko maan päällä, jos puhutaan ulkonaisesta yhteydestä, on joukko sellaisia, jotka kuulevat, uskovat ja tunnustavat evankeliumin oikeata oppia Kristuksesta ja joilla on Pyhä Henki, joka heidät pyhittää ja heissä vaikuttaa sanan ja sakramentein kautta. Heidän seassansa on kuitenkin muutamia vääriä kristityitä ja ulkokullatuita, joilla heilläkin on sama yhteinen oppi ja jotka ovat osallisia sakramenteista ja kirkon muista ulkonaisista toimituksista.

Kristittyjen täytyy nimittäin kärsiä seurakunnassaan sellaisia, eivätkä he ihmisiä ollen voi torjua eikä estää niitä joukossansa olemasta eikä erottaa eli sulkea pois seurakunnasta. He eivät edes voi huomata eivätkä tunteakaan kaikkia, vaan heidän täytyy heitä kärsiä ja sallia heidän pysyä keskuudessaan, kunnes Jumala itse tulee tuomiota pitämään, jolloin he ilmi tulevat ja itse itsensä julki saattavat pahan elämänsä tai väärän uskonsa ja lahkolaishenkensä kautta, etteivät ole oikeita kristityitä, kuten siitä P. Paavali 1 Kor. 11: 19 sanoo: **Teidän seassanne pitää myös eriseurat oleman, että ne jotka koetellut ovat, teidän seassanne ilmoitettaisiin**, ja toisaalta myöskin ne, jotka eivät ole koetellut.

Sitä merkitsee tässä se, että kuningas itse tulee sisään vieraita katsomaan ja ilmaisee tämän, jolla ei ole häävaatteita. Ja kun hän näin on paljastettu ja ulkokultaisuudessaan kuitenkin pysyy katumattomana, paatuneena ja äänetönnä, käskee hän sitoa hänen kätensä ja jalkansa ja ettei hän mitään saisi nauttia häistä, joissa on sulaa valoa ja riemua, käskee hän heittää häntä joukosta pois pimeyteen, jossa ei mitään lohdutusta eikä autuutta ole vaan pelkkä itkua ja hammasten kiristystä. Näin tapahtuu seurakunnassakin, joka myöskin tuollaiset parantumattomat ilmi saatuansa eroittaa

heidät julkisesti pois yhteydestään ja julistaa heidät ulosheitetyiksi Jumalan valtakunnasta.

Siis on kristityillä, jotka ovat oikeita rakkaita vieraita näissä pidoissa, aina se lohdutus, etteivät nuo toiset hääväkeen kuulumattomat, sekä vainoojat että väärät veljet, kuitenkin pääse näihin häihin. Samoin kuin, näet, nämä vainoojat itse ilmaisevat itsensä, etteivät ole seurakunnan jäseniä, he kun itse sulkevat ja erottavat itsensä pois, samoin täytyy toistenkin, jotka jonkun aikaa ovat joukossa olleet ja petollisesti salanneet itsensä oikeiden kristittyjen nimellä ja varjolla, vihdoin myöskin tulla ilmi, kuten P. Paavalikin 1 Timot. 5: 24, 25 sanoo: **Muutamain ihmisten synnit ovat kyllä julkiset, että ne ennenkin tuomita taitaan; mutta muutamain äsken jälistä julkiseksi tulevat. Niin myös muutamit hyvät työt ovat jo ennen julkiset; ja ne kuin muutoin tapahtuvat, ei taita salata.**

Tästä on helposti ymmärrettävissä, mitä se merkitsee, ettei tällä ole häävaatteita. Hänellä nimittäin ei ole sitä uutta kaunistusta, jolla me Jumalalle kelpaamme ja joka on usko Kristukseen; hänellä siis ei myöskään ole oikeita hyviä töitä. Hän pysyy oman lihallisen luulonsa, epäuskonsa, suruttomuutensa vanhoissa ryysyissä ja repaleissa ilman parannusta ja kurjuutensa tuntoa; hänellä ei ole sydämellistä lohdutusta Kristuksen armosta eikä hänen elämänsä siitä parane; hän ei etsi evankeliumista muuta, kuin mikä hänen lihaansa miellyttää. Ovathan nämä häävaatteet sydämen uusi valkeus, joka vaikuttaa sydämessä tunnon tämän yljän suuresta armosta ja hänen häistänsä, niin että sydän on kokonaan kiintynyt Kristukseen, on täpösen täynnä lohdutusta ja riemua ja halusta ja rakkaudesta elää ja tekee niin, kuin tietää hänelle kelpaavan, aivan kuin morsian tekee ylkäänsä kohtaan.

Tämä on, kuten P. Paavali Gal. 3: 27 sanoo, **pukea päällensä Kristus**, ja Room. 13:

14, **olla puettuna, ettemme alastomina löytäisi.** Se tapahtuu erittäinkin uskon kautta, joka uudistaa ja puhdistaa sydämen ja josta myöskin, jos se on oikea, hedelmät seurauksina tulevat näkyviin. Missä taasen uskoa ei ole, siinä ei ole Pyhää Henkeäkään eikä Jumalalle kelpaavia hedelmiä, sillä joka ei Kris-

tusta tunne ja jonka sydämessä hän ei asu, hän myöskin vähät välittää Jumalan sanasta. Hän ei ajattele elää sen jälkeen, vaan pysyy ylpeänä, röyhkeänä, itsepäisenä, ei palvele Kristusta eikä lähimmäistään, vaikka ulkonaisesti teeskennellen ja väärän nimen varjossa petollisesti on sitä tekevinään. Amen.